

BÁGER GUSZTÁV

Bárhová tekintesz

Bárhová tekintesz, így peregnek a levelek. Kidől
egy fa, nő egy gally, mind Valamiről
vall. Legmélyebb bizalmi szerint tesz.
Nem tesz semmit, mondja. És mi lapozzuk
levelek, tollak könyvét, végre nyitva, valahova felvisszük,
ha lehoztuk, s csak múltó záruláshoz igazítva.
Csak jaj, hogy mindig oda, soha vissza!

(Tandori Dezső: Parafrázis: A Kis Verébkönyv)

Lehülés. Éjszakától szárazabb levegő.
A tartósabban felhős területek
eltűnnek. Diderot Didereg.
A szomszéd ornitológus kilencvenöt évesen is
tornázik. Erkélyemről a szobájába látni.
Tőle repült át hozzám Diderot.
Egyszerűen beszállt a táskairógép
dobozára. Amit nem használunk
húsz éve. Azon írtam a doktorimat.
Aztán első publikációm az Életünkbe.
Azon keresztül gondolkodtam át
az első tíz éves periódusomat.
Most meg rászáll a kegyelem szárnyas
angyalkája. Barna és ezüst.
Szép madár. Az öreg integet.
Hadd maradjon. Ha akar, majd visszamegy.
Ha nem, etessem én. Ha van kedvem.
Hogyne lenne. Azután átjön.
Maglehet utoljára.
„Múltó záruláshoz igazítva.”
Ez is boldogság. Annak, aki tudja.

Képzőművészeti táj

A színhiányos burkolat alatt
áttetsző minden.
Mint egy fóliába csomagolt város,
kimerevített séták, beszédek.
Egy talált világ.
Ahová bekukucskál a járókelő,
ott épp művek nyelnek el
embereket.
Az üvegkocka egy nénit
vonz magába.
Belefekszik ruhástul a fénybe,
a teremőr helyesel.
Ilyen a befogadás,
a recepció.
Miért ne bújhatnánk bele
a kiállított ruhába.
Miért ne ölelhetnénk át
egy szobrot, hogy érezzük
a múlt hidegét.

Mátrix

ahogy egy arc
betűszövevként
hasad ketté s közepén
egy vörös filc-csík
akárha paradicsomlé
folyna a lexikonon
persze vérre is
lehet asszociálni
majd arra gondol
az ember
hogy egymásba
estek a héjak
túlömlik az

egész hangyaboly
rá az asztalra
onnan a fiókba
betolom hát
hogyan el ne szökjenek

